

Ilija - Broj osam

Jerihon

Jeff Pippenger

2023-10-09

Na početku drevnoga doslovnog Izraela, kao i na početku suvremenoga duhovnog Izraela, pri prijelazu preko Crvenoga mora, a zatim i pri velikom razočaranju, započeo je niz progresivnih kušnji koje su na koncu dovele do završne kušnje. Neuspjeh na toj posljednjoj kušnji u Knjizi Brojeva i u mileritskoj povijesti označava početak lutanja pustinjom.

„Četrdeset je godina nevjera, mrmljanje i pobuna isključivala drevni Izrael iz kanaanske zemlje. Isti su grijesi odgodili ulazak suvremenog Izraela u nebeski Kanaan. Ni u jednom slučaju obećanja Božja nisu bila kriva. Nevjera, svjetovnost, neposvećenost i razdor među onima koji tvrde da su Gospodnji narod zadržali su nas toliko godina u ovom svijetu grijeha i žalosti.

„Možda ćemo zbog neposlušnosti morati ostati ovdje u ovome svijetu još mnogo godina, kao što su i sinovi Izraelovi; ali radi Krista, Njegov narod ne bi trebao dodavati grijeh na grijeh optužujući Boga za posljedicu vlastitoga pogrešnog načina djelovanja.“ Evangelism, 696.

Na svršetku povijesti drevnoga Izraela, kao i na početku, postojao je postupni proces kušnje koji je završio kada je drevni doslovni Izrael bio odveden u sužanjstvo u Babilon. Na svršetku suvremenoga duhovnog Izraela, i oni će se suočiti s postupnim procesom kušnje. Taj proces završava kada laodicejski adventisti budu oboreni pri nedjeljnom zakonu. Kao i s drevnim Izraelom, suvremeni Izrael bit će odveden u sužanjstvo duhovnome Babilonu.

Mileritski pokret, koji je proročki započeo 1798. godine, a službeno završio 1863. godine, predočava pokret sto četrdeset i četiri tisuće, koji je započeo 1989. godine i završava pri zaključenju vremena milosti za čovječanstvo i Drugom Kristovu dolasku. Između završetka mileritskog pokreta i dolaska silnoga pokreta trećega anđela nalazi se povijest pravno registrirane laodicejske Adventističke crkve sedmoga dana.

„Udaljenost od samo jedanaest dana hoda dijelila je Sinaj od Kadeša, na granicama Kanaana; i s izgledom da će uskoro ući u dobru zemlju, čete Izraelove nastavile su svoj put kad je oblak napokon dao znak za daljnje kretanje. Jahve je učinio čudesu izvodeći ih iz Egipta, i kakve li blagoslove nisu mogli očekivati sada kad su se svečano zavjetovali da će Ga prihvatiti kao svojega Vrhovnog Vladara te bili priznati kao izabrani narod Svevišnjega?“ Patrijarsi i proroci, 376.

Njihovo kratko putovanje na kraju je trajalo četrdeset godina, zbog njihove nevjere i neposlušnosti. Da su očitovali vjeru utemeljenu na svojem silnom izbavljenju iz ropstva, uskoro bi prešli preko rijeke Jordana i ušli u Obećanu zemlju. Njihova prva prepreka nakon toga bila bi ista prepreka koje se Jošua kasnije prihvatio. Nakon četrdeset godina, doslovni Izrael napustio je pustinju radi Obećane zemlje, a Jerihon je bio njihov prvi korak, te stoji kao simbol Božje sile na spasenje

svakome koji vjeruje. Jerihon je također simbol djela s kojim se milleritski pokret trebao suočiti 1863. godine, ali oni su se povukli u pustinju. Simbolika Ilije izravno je povezana sa simbolikom Jerihona, i korisno je razmotriti Ilijinu povijesnu povezanost s Jerihonom.

A ostala djela Omrijeva što ih učini, i junaštvo koje je pokazao, nije li to zapisano u knjizi ljetopisa kraljeva Izraelovih? Tako Omri počinu kod svojih otaca i bi pokopan u Samariji; a njegov sin Ahab zakralji se na njegovu mjestu. I trideset i osme godine Judejskoga kralja Ase poče Ahab, sin Omrijev, kraljevati nad Izraelom; i Ahab, sin Omrijev, kraljevao je nad Izraelom u Samariji dvadeset i dvije godine. I Ahab, sin Omrijev, činio je zlo pred Gospodinom više od svih koji bijahu prije njega. I dogodilo se, kao da mu je bilo malo hoditi u grijesima Jeroboama, sina Nebatova, da uze za ženu Izebelu, kćer Etbaala, kralja Sidonaca, te poče služiti Baalu i pokloni mu se. I podiže žrtvenik Baalu u domu Baalovu, koji bijaše sagradio u Samariji. I Ahab načini gaj; i Ahab učini više da razgnjevi Gospodina Boga Izraelova nego svi kraljevi Izraelovi koji bijahu prije njega. U njegove dane Hiel Beteljanin sagradi Jerihon: postavi mu temelje uz cijenu Abirama, svoga prvorodenca, i podiže mu vrata uz cijenu Seguba, svoga najmlađeg sina, prema riječi Gospodnjoj koju je izrekao po Jošui, sinu Nunovu. I Ilija Tišbijac, koji bijaše od stanovnika Gileada, reče Ahabu: Tako živ bio Gospodin, Bog Izraelov, pred kojim stojim, ovih godina neće biti ni rose ni kiše, osim po mojoj riječi. 1. o Kraljevima 16:27–17:1.

Sukob koji je Ilija imao s bogovima Ahaba i Izebele na gori Karmelu bio je odgovor na otpadništvo sedmoga kralja sjevernoga kraljevstva Izraela, koji je „više dražio Jahvu, Boga Izraelova, na gnjev nego svi kraljevi Izraelovi koji bijahu prije njega.” Riječ „dražiti” u tome odlomku upućuje na „dan izazivanja” koji je bio predložen desetim kušanjem u Brojevima četrnaest. Ahabovo izazivanje Boga predstavljalo je posljednje od deset kušanja do kojih je došlo zbog zloga izvještaja deseterice uhoda u Brojevima četrnaest. Stoga ono predstavlja posljednje kušanje za milleritski pokret i posljednje kušanje za sto četrdeset i četiri tisuće.

Zato, kao što govori Duh Sveti: Danas, ako glas njegov čujete, ne otvrdnite srca svoja kao u pobuni, u dan kušnje u pustinji. Hebrejima 3,7.8.

U proročkom „danu izazivanja”, koji je predložen Ahabom, prorok Ilija molio je da, bude li potrebno, Bog dovede sudove nad Izrael kako bi se Njegov narod pokajao za grijehe u kojima je sudjelovao.

Narod Izraelov postupno je izgubio strah i strahopoštovanje prema Bogu, sve dok Njegova riječ izrečena po Jošui više nije imala nikakvu težinu za njih. „Za njegovih [Ahabovih] dana Hiel Beteljanin sagradi Jerihon: temelje mu položi o cijeni Abirama, svojega prvorodenca, a vrata mu postavi o cijeni Seguba, svojega najmlađeg sina, prema riječi Gospodnjoj koju je izrekao po Jošui, sinu Nunovu.”

„Dok je Izrael otpadao, Ilija je ostao odan i istinit prorok Božji. Njegova je vjerna duša bila duboko ojačana dok je gledao kako nevjera i nevjernost brzo odvajaju sinove Izraelove od Boga, te se molio da Bog spasi svoj narod. Usrdno je molio da Gospodin ne odbaci posve svoj grešni narod, nego da ih sudovima, ako bude potrebno, probudi na pokajanje i ne dopusti da odu još dalje u grijehu te Ga tako izazovu da ih uništi kao narod.“

„Gospodnja riječ dođe Iliji da pođe k Ahabu s objavom Njegovih sudova zbog grijeha Izraela. Ilija je putovao danju i noću sve dok nije stigao do Ahabove palače. Nije tražio dopuštenje za ulazak niti je čekao da bude službeno najavljen. Posve neočekivano za Ahaba, Ilija staje pred zapanjenoga kralja Samarije u gruboj odjeći kakvu su obično nosili proroci. Ne ispričava se zbog svojega naglog pojavljivanja, bez poziva; nego, podižući ruke k nebu, svečano potvrđuje živim Bogom, koji je stvorio nebo i zemlju, sudove koji će doći na Izrael: ‘Neće biti rose ni kiše ovih godina, osim na moju riječ.’“

„Ova zapanjujuća objava Božjih sudova zbog grijeha Izraela pala je poput munje na otpada odanoga kralja. Činilo se da je bio paraliziran od zaprepaštenja i užasa; a prije nego što se mogao oporaviti od svojega zapanjenog stanja, Ilija je, ne čekajući da vidi učinak svoje poruke, nestao jednako iznenada kao što je i došao. Njegov je posao bio izreći riječ nevolje od Boga, i on se odmah povukao. Njegova je riječ zatvorila riznice neba, a njegova je riječ bila jedini ključ koji ih je mogao ponovno otvoriti.” Testimonies, volume 3, 273.

Izrael je zaboravio da im je Jošua strogo zapovjedio da se ne povezuju s poganskim narodima i da nikada ne obnavljaju Jerihon. Premda je bitka za Jerihon bila silan dokaz Božje moći i simbol Božjega obećanja da će svoj narod uvesti u Obećanu zemlju, s Jerihonom su također bili povezani grijeh, prokletstvo i izbavljenje. „Grijeh“ je bio Akanov, koji je poželio bogatstvo i utjecaj Jerihona; „prokletstvo“ je bilo nad svakim čovjekom koji bi ponovno sagrađio Jerihon; a bludnica Rahaba predstavljala je „izbavljenje“. Akan je želio lijepi babilonski plašt. Mislio je da može sakriti svoj grijeh, kao što su Adam i Eva nastojali sakriti svoj grijeh odjećom od smokvina lišća. Akan je želio blagostanje koje je Jerihon predstavljao i želio je biti povezan s Babilonom.

Jerihon je izložen kao simbol djela nošenja poruke trećega anđela svijetu, ali u sebi nosi upozorenje o grijehu ljubavi prema svijetu i pouzdanja u njega. Simbol Jerihona također sadrži prokletstvo protiv ponovne izgradnje Jerihona, a Rahaba predstavlja one koji su još uvijek u Babilonu i izlaze kada je objavljen glasni poklič trećega anđela.

„Ilijina vjerna duša bila je ožalošćena. U njemu se podiglo ogorčenje i revnovao je za slavu Božju. Vidio je da je Izrael zapao u strašno otpadništvo. A kad je prizvao u sjećanje velika djela koja je Bog učinio za njih, obuzeli su ga tuga i zaprepaštenje. No većina je naroda sve to zaboravila. Izišao je pred Gospodina te, s dušom izmučenom tjeskobom, usrdno molio da On spasi svoj narod, ako treba i sudovima. Molio je Boga da uskrati svojem nezahvalnom narodu rosu i kišu, nebeska blaga, kako bi otpali Izrael uzalud gledao svojim bogovima, svojim idolima od zlata, drveta i kamena, suncu, mjesecu i zvijezdama, da natapaju i obogaćuju zemlju i učine da ona obilno rađa. Gospodin je rekao Iliji da je uslišao njegovu molitvu i da će uskratiti rosu i kišu svojem narodu dok mu se ne vrate s pokajanjem.”

„Bog je na osobit način čuvao svoj narod od miješanja s idolopokloničkim narodima oko njih, da im srca ne bi bila zavedena privlačnim gajevima i svetištima, hramovima i žrtvenicima, koji su bili uređeni na najraskošniji i najzavodljiviji način kako bi iskvarili osjetila, tako da bi Bog bio potisnut iz misli naroda.

„Grad Jerihon bio je predan najraskošnijem idolopoklonstvu. Njegovi su stanovnici bili vrlo bogati, ali sve bogatstvo koje im je Bog dao smatrali su darom svojih bogova. Imali su zlata i

srebra u izobilju; ali, poput ljudi prije Potopa, bili su iskvareni i bogohulni te su svojim zlim djelima vrijeđali i izazivali Boga nebeskoga. Božji su se sudovi podigli protiv Jerihona. Bio je to uporišni grad. Ali sam Zapovjednik vojske Gospodnje sišao je s neba da povede vojske nebeske u napad na grad. Anđeli Božji uhvatili su se za goleme zidine i oborili ih na zemlju. Bog je rekao da grad Jerihon treba biti proklet i da svi trebaju poginuti osim Rahabe i doma njezina. Oni su trebali biti spašeni zbog naklonosti koju je Rahaba iskazala glasnici Gospodnjim. Riječ Gospodnja narodu bijaše: 'Ali se vi svakako čuvajte prokletoga, da sami sebe ne učinite prokletima kad uzmete što od prokletoga i tabor Izraelov učinite prokletim te ga unesrećite.' 'I zakle ih Jošua u ono vrijeme govoreći: Proklet bio pred Gospodom čovjek koji ustane i sagrađi ovaj grad Jerihon: na svome prvorodencu postaviti će mu temelj, a na svome najmlađem sinu podići će mu vrata.'"

„Bog je bio vrlo određen u pogledu Jerihona, da narod ne bi bio opčinjen stvarima koje su stanovnici štovali i da se njihova srca ne bi odvratila od Boga. Svoj je narod čuvao najsvećanijim zapovijedima; no unatoč svečanoj zabrani od Boga, izrečenoj preko Jošuinih usta, Akan se usudio prijestupiti. Njegova ga je lakomost navela da uzme od blaga koje mu je Bog zabranio dotaći, jer je na njemu bilo Božje prokletstvo. A zbog grijeha toga čovjeka Izrael Božji bio je slab kao voda pred svojim neprijateljima.“

„Jošua i starješine Izraelove bijahu u velikoj nevolji. Ležahu pred Kovčegom Božjim u najdubljoj poniznosti, jer se Gospod razgnjevio na svoj narod. Molili su se i plakali pred Bogom. Gospod progovori Jošui: 'Ustani; zašto tako ležiš ničice? Izrael je sagriješio, i prijestupili su i moj Savez koji sam im zapovjedio; jer su čak uzeli od prokletoga, i također krali, i također lagali, te to stavili među svoje stvari. Stoga sinovi Izraelovi ne mogu opstati pred svojim neprijateljima, nego su okrenuli leđa pred svojim neprijateljima, jer su bili pod prokletstvom; i neću više biti s vama, osim ako ne uklonite proketo iz svoje sredine.'"

„Pokazano mi je da Bog ovdje prikazuje kako gleda na grijeh među onima koji ispovijedaju da su Njegov narod koji drži Njegove zapovijedi. Oni koje je osobito počastio time da budu svjedoci izvanrednih očitovanja Njegove sile, kao što je to bio drevni Izrael, a koji će se ipak usuditi zanemariti Njegove izričite upute, bit će predmet Njegova gnjeva. On želi poučiti svoj narod da su neposluh i grijeh Njemu krajnje mrski i da se ne smiju olako shvaćati.“

Testimonies, svezak 3, 263, 264.

Priča o Jerihonu uključuje upozorenje da se ne uzda u opaženu snagu i slavu bezbožnoga i bogatoga grada. „Grad” u biblijskom proročanstvu jest kraljevstvo, a Akan je uzeo babilonsku haljinu. Haljina u proročkom smislu predstavlja karakter, stoga u „posljednjim danima” Akanovo skrivanje babilonske haljine predstavlja skrivenu želju za posjedovanjem karaktera duhovnoga Babilona. Karakter, ili slika, duhovnoga Babilona jest ono za čim Sjedinjene Američke Države žude kada ujedinjuju crkvu i državu.

Suočeni s mogućnošću da mladež mileritskog pokreta bude novačena u Građanski rat, te uviđajući potrebu za ustrojem, vođe pokreta stupile su u pravnu povezanost s imućnom nacijom s kojom se nikada nisu smjele poistovjetiti. Čak je i Ustav te imućne zemlje bio sastavljen tako da nikada nije bilo nužno da crkva bude povezana s državom. Postojale su denominacije za vrijeme mileritskog

razdoblja, koje postoje i danas; neke od tih denominacija nikada nisu stupile u pravni odnos s vladom Sjedinjenih Američkih Država, a njihov izbor da ne uspostave taj odnos ni na koji način nije ih spriječio da ustroje svoje pojedine crkve.

Dugo nakon što je Jošua vojevao bitku kod Jerihona, u vrijeme Ahaba, sva upozorenja o Akanovu otpadništvu i uništenju Jerihona bila su zaboravljena od Božjega otpalo naroda. Ilija se molio Bogu, tražeći da se, ako bude potrebno, Božji sudovi izvrše kako bi Njegov narod doveli do pokajanja. Kada Malahija bilježi posljednje riječi Staroga zavjeta, obećanje je postavljeno u kontekst Gospodnjega udarca svijeta prokletstvom. Prokletstvo povezano s Jerihonom bilo je nad svakim čovjekom koji bi ponovno sagradio Jerihon. Prokletstvo je bilo nad svakim koji bi, poput Akana, poželio pouzdati se u bogatstvo i raskoš povezane s Jerihonom. Akanov „griješ” predstavlja skrivenu neposvećenu unutarnju želju da se nosi babilonska haljina. „Prokletstvo” je bilo za djelo kojim se te unutarnje želje provode u djelo.

Millerova poruka bila je Ilijina poruka za njegovo vrijeme, a Građanski rat predstavljao je sudove koji prate Ilijinu poruku. Usred Građanskoga rata, 1863. godine, mileritistički adventizam ponovno je sagradio Jerihon, što potvrđuju pojedinosti Jošua prokletstva nad svakim čovjekom koji bi to učinio.

I Jošua ih zakle u ono vrijeme govoreći: Proklet bio pred Gospodinom čovjek koji ustane i sagradi ovaj grad Jerihon; na svojem će prvorodencu položiti njegove temelje, i na svojem će najmlađem sinu podići njegova vrata. Jošua 6,26.

Riječ „zakleo” u Jošuinom zapovijedi jest i zakletva i prokletstvo. Proklet si ako prekršiš Jošuinu zapovijed, a blagoslovljen ako održiš zakletvu. Riječ prevedena kao „zakleo” također je u Levitskom zakoniku dvadeset i šest prevedena kao „sedam puta”. Mojsijeva zakletva i prokletstvo, kako to Daniel izražava u devetom poglavlju, povezani su s ponovnom izgradnjom Jerihona.

Da, sav je Izrael prestupio tvoj zakon, odvrativši se da ne sluša tvoj glas; stoga se na nas izlilo prokletstvo i zakletva koja je zapisana u Zakonu Mojsija, sluga Božjega, jer smo sagriješili protiv njega. Daniel 9,11.

Sestra White je rekla: „Bog je bio vrlo izričit u pogledu Jerihona, da se narod ne bi opčinio stvarima koje su njegovi stanovnici štivali i da im se srca ne bi odvrtila od Boga.” Bog je bio vrlo izričit u izvršenju uništenja Jerihona i stoga je bio vrlo izričit i u bilježenju opomene prikazane Ahanom. Bio je brižljiv u bilježenju prokletstva povezanog s ponovnom izgradnjom Jerihona, a također i brižljiv u određivanju božanskih taktika primijenjenih pri rušenju zidina.

Nesumnjivo je upravo Isus, kao Knez vojske Gospodnje, upravio anđele da obore jerihonske zidine, i ništa se u Božjoj Riječi ne zbiva slučajno; no u ovom slučaju proročica nam kazuje da je „Bog bio vrlo određen u pogledu Jerihona.” Sedam dana Kovčeg je nošen oko grada, a u proročanstvu jedan je dan jedna godina. To je načelo zabilježeno na početku četrdeset godina lutanja pustinjom, a na kraju tih četrdeset godina obilazili su Jerihon sedam dana.

Prema broju dana u kojima ste uhodili zemlju, četrdeset dana, za svaki dan po godinu, nosit ćete svoje bezakonje četrdeset godina, i spoznat ćete moju povredu obećanja. Brojevi 14,34.

Sedam se dana Kovčeg nosio oko grada, a sedmoga dana bio je nošen oko grada „sedam puta“. To pruža dva proročka svjedočanstva da je Jerihon povezan sa „sedam puta“ Mojsijeve zakletve. Božji saveznički narod jesu svećenici, a sedam je svećenika trubilo u sedam truba.

I vi se, kao živo kamenje, ugrađujete se u duhovni dom, u sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve, ugodne Bogu po Isusu Kristu. 1 Petrova 2,5.

Truba, ovisno o kontekstu u kojem se nalazi, predstavlja ili poruku upozorenja, ili sud, ili poziv na sveti sabor. U posljednjim danima stražari trebaju zatrubiti u trubu, kao što su to u svojoj povijesti učinili mileriti. Svećenici predstavljaju stražare na sionskim zidinama koji trube u trubu, upozoravajući Božji narod na dolazeći sud, dok ujedno taj isti narod pozivaju na sveti sabor.

Zatrubite u trubu na Sionu i oglasite uzbunu na mojoj svetoj gori: neka zadršću svi stanovnici zemlje, jer dolazi dan Gospodnji, jer je blizu ... Zatrubite u trubu na Sionu, proglasite post, sazovite svečani zbor. Okupite narod, posvetite zajednicu, saberite starješine, okupite djecu i one koji sišu prsa; neka izađe zaručnik iz svoje odaje i zaručnica iz svoje klijeti. Neka svećenici, službenici Gospodnji, plaču između trijema i žrtvenika, i neka kažu: Poštedi svoj narod, Gospode, i ne daj svoje baštine na sramotu, da pogani vladaju nad njima; zašto da govore među narodima: Gdje je njihov Bog? Joel 2:1, 15–17.

Poruka trube jest Ilijina poruka. Sve različite uporabe riječi „sedam“ u šestom poglavlju Jošue ista su riječ ili srodan izvedeni oblik riječi koja je u Levitskom zakoniku dvadeset i šest prevedena kao „sedam puta“. Ipak, kaša basni koju nude laodicejski teolozi tvrdi da riječ prevedena kao „sedam puta“ u Levitskom zakoniku dvadeset i šest predstavlja samo puninu moći, ili potpunost, ili neku drugu besmisleni inačicu njihova poricanja da je Miller bio u pravu kada je na riječ prevedenu kao „sedam puta“ primijenio brojčanu vrijednost. Svećenici su vodili narod oko grada sedam puta, a ne potpuno ili posvema oko Jerihona. Riječ prevedena kao „sedam puta“ predstavlja brojčanu vrijednost!

Kod Jerihona, kada je narod uskliknuo, to je predstavljalo silni poklik sto četrdeset i četiri tisuće, koji su odvaljeni od gore bez ruku u drugom poglavlju Daniela, koji udaraju lik i razbijaju ga u komade.

I u dane tih kraljeva Bog nebeski podignut će kraljevstvo koje nikada neće propasti; i to kraljevstvo neće biti ostavljeno drugomu narodu, nego će satrti i uništiti sva ta kraljevstva, a samo će stajati do vijeka. Budući da si vidio kako je kamen bio odvaljen od gore bez ruku, i da je satio željezo, mjed, glinu, srebro i zlato, veliki je Bog objavio kralju što će se poslije dogoditi; i san je istinit, a tumačenje njegovo pouzdano. Daniel 2:44, 45.

Bog je pomno naveo da su se dragocjeni metali koji su se našli u Jerihonu sastojali od zlata, srebra, mjedi i željeza. U proročkom smislu glina predstavlja Božji narod, kao što je predložen Rahabom. Jerihon predstavlja kraj svih zemaljskih kraljevstava tijekom glasnog poklika sto četrdeset i četiri tisuće.

Ali sve srebro i zlato te posuđe od mjedi i željeza posvećeno je Gospodinu; neka uđe u riznicu Gospodnju. Jošua 6:19.

Jerihon predstavlja djelo osvajanja Obećane Zemlje, koje je pralik djela silnog pokreta trećeg anđela. To djelo uključuje upozorenje, prokletstvo i spasenje onih izvan svećenstva, kako je to predloženo bludnicom Rahabom.

Jošuinu proročko „prokletstvo” poslije se ispunilo u dane Ahaba i Ilije. Prokletstvo protiv ponovne izgradnje Jerihona sadržavalo je određeno proročanstvo da će čovjek koji to učini izgubiti svoga najmlađeg sina kad postavi vrata Jerihona, a da će izgubiti svoga najstarijeg sina kad mu položi temelje. U Ilijino vrijeme Hiel Beteljanin ispunio je to proročanstvo: njegov najmlađi sin umro je kad je postavio vrata, a njegov najstariji sin umro je kad je položio temelje. „Prokletstvo” koje je povezano s Ilijinom porukom bilo je predstavljeno djelom ponovne izgradnje Jerihona.

Evo, ja ću vam poslati proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji. I on će obratiti srce otaca k djeci i srce djece k njihovim ocima, da ne dođem i ne udarim zemlju prokletstvom. Malahija 4,5.6.

Prokletstvo mileritske povijesti, koje je bilo povezano s Millerovom Ilijinom porukom, preorekao je Jošua, a ispunilo se u vrijeme Ilije i Ahaba.

U njegove dane Hiel iz Betela sagradi Jerihon: njegov temelj položi o cijeni Abirama, svoga prvorođenca, a vrata mu podiže o cijeni Seguba, svoga najmlađeg sina, prema riječi Gospodnjoj koju je izrekao po Jošui, sinu Nunovu. 1 Kraljevima 16,34.

Prokletstvo ponovne izgradnje Jerihona ne može se odvojiti od očitovanja sile koju je Bog pokazao oborivši zidine Jerihona. Sestra White je rekla: “Oni koje je On na osobit način počastio time da budu svjedoci izvanrednih očitovanja Njegove sile, kao što je to bio drevni Izrael, a koji će se ipak usuditi zanemariti Njegove izričite upute, bit će predmet Njegova gnjeva.” Mileriti su upravo bili sudjelovali u očitovanju Božje sile koje je doseglo vrhunac u Ponoćnom pokliču, no odbacili su Mojsijevu zakletvu o sedam vremena, koju Daniel također prepoznaje kao Mojsijevo prokletstvo.

Imena su u Božjoj Riječi simbol karaktera, a ime čovjeka koji je ponovno sagradio Jerihon, zajedno s imenima njegova najstarijeg i najmlađeg sina, veoma su rječita. Hiel znači živi Bog snage i upućuje na to da je Hiel bio sljedbenik živoga Boga. Činjenica da je označen kao Beteljanin poistovjećuje ga s crkvom. Abiram, njegov prvorođenac, znači otac uzvišenosti, u smislu da je uzvišen i podignut. Njegov najmlađi sin Segub znači uzvišen te uzvisiti i podići. Sva tri imena predstavljaju elemente Božjega karaktera, ali u kontekstu proročanstva koje su ispunili, ona predstavljaju čovjeka koji je uzdizao i uzvisivao samoga sebe iznad Svemogućega Boga koji je oborio Jerihon. „Vrata” u proročanstvu predstavljaju crkvu.

„Za poniznu dušu koja vjeruje, Božji dom na zemlji vrata su neba. Pjesma hvale, molitva, riječi što ih govore Kristovi predstavnici, sredstva su koja je Bog odredio da pripravi narod za Crkvu gore, za ono uzvišenije bogoslužje u koje ne može ući ništa što onečišćuje.” Testimonies, sv. 5, 491.

Početak djela uspostave crkve započeo je 1860. godine, kako svjedoče adventistički povjesničari poput Arthura Whitea, unuka Ellen White.

„Premda je Ellen White opširno pisala i objavljivala o potrebi reda u upravljanju djelom crkve (vidi *Early Writings*, 97–104), i premda je James White tu potrebu držao pred vjernicima u govorima i člancima u *Reviewu*, crkva je sporo napredovala. Ono što je bilo izneseno u općim crtama bilo je dobro primljeno, ali kad je trebalo to pretočiti u nešto konkretno, pojavili su se otpor i protivljenje. Kratki članci Jamesa Whitea u veljači probudili su nemali broj iz njihove samozadovoljnosti, i sada se o tome mnogo govorilo.“

„J. N. Loughborough, djelujući s Whiteom u Michiganu, bio je prvi koji je odgovorio. Njegove su riječi bile potvrdne, ali obrambene:“

„Kaže netko: ako se organizirate tako da po zakonu posjedujete imovinu, bit ćete dio Babilona. Ne; razumijem da postoji velika razlika između toga da budemo u položaju u kojem po zakonu možemo zaštititi svoju imovinu i toga da se služimo zakonom kako bismo zaštitili i nametnuli svoja vjerska gledišta. Ako je pogrešno štititi crkvenu imovinu, zašto onda nije pogrešno da pojedinci zakonito posjeduju bilo kakvu imovinu? — *Review and Herald*, 8. ožujka 1860.“

„James White zaključio je svoju izjavu u *Reviewu*, iznoseći pred crkvu pitanje potrebe za organizacijom izdavačkih djelatnosti, riječima: ‘Ako tko ima prigovor na naše prijedloge, hoće li, molimo, napisati plan prema kojemu bismo mi kao narod mogli djelovati?’ — *Ibid.*, 23. veljače 1860. Prvi propovjednik koji je radio na terenu i odgovorio bio je R. F. Cottrell, postojani dopisni urednik *Reviewa*. Njegova neposredna reakcija bila je izrazito negativna:“

“‘Brat White zamolio je braću da govore u vezi s njegovim prijedlogom da se osigura crkvena imovina. Ne znam točno koju mjeru namjerava ovim prijedlogom, ali razumijem da je riječ o tome da se, prema zakonu, inkorporiramo kao vjersko tijelo. Što se mene tiče, mislim da bi bilo pogrešno ‘načiniti sebi ime’, budući da to leži u temelju Babilona. Ne mislim da bi Bog to odobrio.—*Ibid.*, 22. ožujka 1860.’” Arthur White, *Ellen G. White*, volume 1, 420, 421.

James White započeo je svoj napor da postane crkva 1860. godine, a crkva je predstavljena „vratima”. Ellen White kaže ovo o godini 1860.

„Godine 1860. smrt je prekoračila naš prag i slomila najmlađu granu našega obiteljskog stabla. Mali Herbert, rođen 20. rujna 1860., umro je 14. prosinca iste godine.” *Svjedočanstva*, svezak 1, 103.

Godine 1863. Whiteovi su također izgubili svojega najstarijeg sina. Nakon što se igrao i pregrijao, ušao je u prostoriju u kojoj su se pripremale platnene karte i odspavao na nekim vlažnim platnima koja su se upotrebljavala pri izradi karata. Karte iz 1843. i 1850. predstavljaju temelje mileritskog pokreta. Karta izrađena 1863. predstavlja odbacivanje „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, kako je to prethodno bilo prikazano na dvjema Habakukovim pločama. Ona predstavlja krivotvorenu temeljnu poruku.

„Kad su u petak, 27. studenoga [1863.], roditelji stigli u Topsham, zatekli su svoja tri sina i Adeliju kako ih čekaju na kolodvoru. Svi su, po svemu sudeći, bili dobrog zdravlja, osim Henryja, koji je bio prehladen. No već sljedećega utorka, 1. prosinca, Henry je bio vrlo teško bolestan od upale pluća. Godinama poslije Willie, njegov najmlađi brat, ovako je rekonstruirao događaj:“

„Tijekom odsutnosti svojih roditelja, Henry i Edson, pod nadzorom brata Howlanda, bili su marljivo zaposleni postavljanjem karata na platno, pripremajući ih za prodaju. Radili su u unajmljenoj prodajnoj zgradi, otprilike jedan blok od Howlandova doma. Napokon su imali predah od nekoliko dana dok su čekali da karte budu poslone iz Bostona.... Vrativši se s duge šetnje uz rijeku, on [Henry] nepromišljeno je legao i zaspao na nekoliko vlažnih platna koja su se upotrebljavala kao podloga papirnatim kartama. Kroz otvoreni prozor puhao je hladan vjetar. Ta je nepromišljenost rezultirala teškom prehladom.” Arthur White, Ellen G. White, svezak 2, 70.

Godine 1863. milleritski je pokret završio osnivanjem crkve i odbacivanjem temeljnih istina prikazanih na dvjema Habakukovim pločama. Glavni vođa, kako je predložen Hielom Beteljaninom, započeo je 1860. djelo podizanja vrata i zbog toga je izgubio svojega najmlađeg sina. Godine 1863. krivotvorene karte postale su počivalište na kojemu je Hielov najstariji sin odspavao. Prehladio se i umro iste godine. Njegova je smrt bila izravno povezana sa spavanjem na kartama koje su se tada izrađivale. No karta koja se izrađivala 1863. bila je krivotvorina temelja koji je Ilija, predstavljen Millerom, bio podigao.

Zapovijed Jošue protiv ponovne izgradnje Jerihona bila je izražena riječju „zakleti“. Ona predstavlja prisegu i prokletstvo te je ista riječ prevedena kao „sedam puta“ u Levitskom zakoniku dvadeset i šest. To je prokletstvo koje prati Ilijinu poruku, a to je prokletstvo bilo izvršeno 1860. i 1863. godine kada je milleritski adventizam ponovno izgradio Jerihon uspostavom zakonite crkve i odbacivanjem Millerova kamena spoticanja. Hiel je bio Beteljanin, čime se proročki naglašava Hielovo djelo u ponovnoj izgradnji Jerihona kao djelo izgradnje crkve.

„prokletstvo“ Jošue bilo je objavljeno u vezi s izvještajem o bitci za Jerihon, bitci koja se ne može ispričovati a da se iznova ne istakne „sedam puta“.

Godine 1863. poruka ili „zakletva“ Mojsijeva, kako ju je iznio Ilija i kako ju je predstavljao William Miller, proizvela je „prokletstvo“. Odbačene su i Mojsijeva poruka i Ilijino djelo. Ilija se vratio 1989., ali nije ponovno bio povezan s Mojsijem sve do razdoblja nakon 11. rujna 2001. Te podatke tek treba obraniti, ali su neoborivi.

„Neposvećeni propovjednici svrstavaju se protiv Boga. Oni u istom dahu hvale Krista i boga ovoga svijeta. Dok tobože primaju Krista, oni prihvaćaju Barabu i svojim djelima govore: ‘Ne ovoga čovjeka, nego Barabu.’ Neka svi koji čitaju ove retke paze. Sotona se hvali onim što može učiniti. On misli razoriti jedinstvo za koje se Krist molio da bi moglo postojati u Njegovoj crkvi. On kaže: ‘Izići ću i bit ću duh laži da zavodim one koje mogu, da kritiziraju, osuđuju i krivotvore.’ Neka sin prijevara i lažnoga svjedočanstva bude primljen u crkvu koja je imala veliku svjetlost, velike dokaze, i ta će crkva odbaciti poruku koju je Gospod poslao te prihvatiti najnerazumnije tvrdnje, lažne pretpostavke i lažne teorije. Sotona se smije njihovoj ludosti, jer zna što je istina.“

“Mnogi će stajati za našim propovjedaonicama s bakljom lažnog proroštva u svojim rukama, zapaljenom od paklene baklje Sotone. Ako se sumnje i nevjera njeguju, vjerni će službenici biti uklonjeni od naroda koji misli da zna tako mnogo. ‘Kad bi i ti znao,’ reče Krist, ‘barem u ovaj svoj dan, što je za tvoj mir! Ali sada je skriveno tvojim očima.’”

„Ipak, temelj Božji stoji čvrsto. Gospodin poznaje one koji su Njegovi. Posvećeni propovjednik ne smije imati prijekore u svojim ustima. Mora biti otvoren kao dan, slobodan od svake mrlje zla. Posvećena služba i tisak bit će sila u bljesku svjetla istine na ovaj izopačeni naraštaj. Svjetlost, braćo, više svjetlosti nam je potrebno. Zatrubite trubom na Sionu; oglasite uzbunu na svetoj gori. Skupite vojsku Gospodnju, s posvećenim srcima, da čuje što će Gospodin reći svome narodu; jer je umnožio svjetlost za sve koji će čuti. Neka budu naoružani i opremljeni, i neka stupe u boj — u pomoć Gospodinu protiv silnih. Sam će Bog djelovati za Izraela. Svaki lažljivi jezik bit će ušutkan. Ruke anđela oborit će varljive spletke koje se kuju. Sotonini bedemi nikada neće trijumfirati. Pobjeda će pratiti poruku trećega anđela. Kao što je Zapovjednik vojske Gospodnje srušio jerihonske zidine, tako će i narod Gospodnji, koji drži Njegove zapovijedi, trijumfirati, a svi protivni čimbenici bit će poraženi. Neka nijedna duša ne prigovara slugama Božjim koji su im došli s porukom poslanom s Neba. Ne tražite više na njima mane govoreći: 'Previše su odlučni; govore odviše snažno.' Možda govore snažno; ali nije li to potrebno? Bog će učiniti da uši slušatelja zašume ako ne budu marili za Njegov glas ili Njegovu poruku. On će osuditi one koji se opiru riječi Božjoj.“

„Sotona je poduzeo svaku moguću mjeru da među nama kao narodom ne dođe ništa što bi nas ukorilo i prekorilo te opomenulo da odbacimo svoje zablude. Ali postoji narod koji će nositi Kovčeg Božji. Neki će otići od nas i više neće nositi Kovčeg. No oni ne mogu podići zidove da zapriječe istini; jer će ona ići naprijed i uzlaziti do samoga kraja. U prošlosti je Bog podizao ljude, a i sada ima ljude prikladne prigode koji čekaju, pripravljeni da izvrše Njegovu volju — ljude koji će proći kroz ograničenja koja su samo kao zidovi premazani nevrstnim vapnom. Kada Bog stavi svojega Duha na ljude, oni će djelovati. Oni će objavljivati riječ Gospodnju; podignut će svoj glas kao trubu. Istina se u njihovim rukama neće umanjiti niti izgubiti svoju silu. Oni će pokazati narodu njegove prijestupe, a domu Jakovljevu njegove grijehe.“

Testimonies to Ministers, 409–411.